GEORGE ANANIA

CORSARUL DE FIER

2

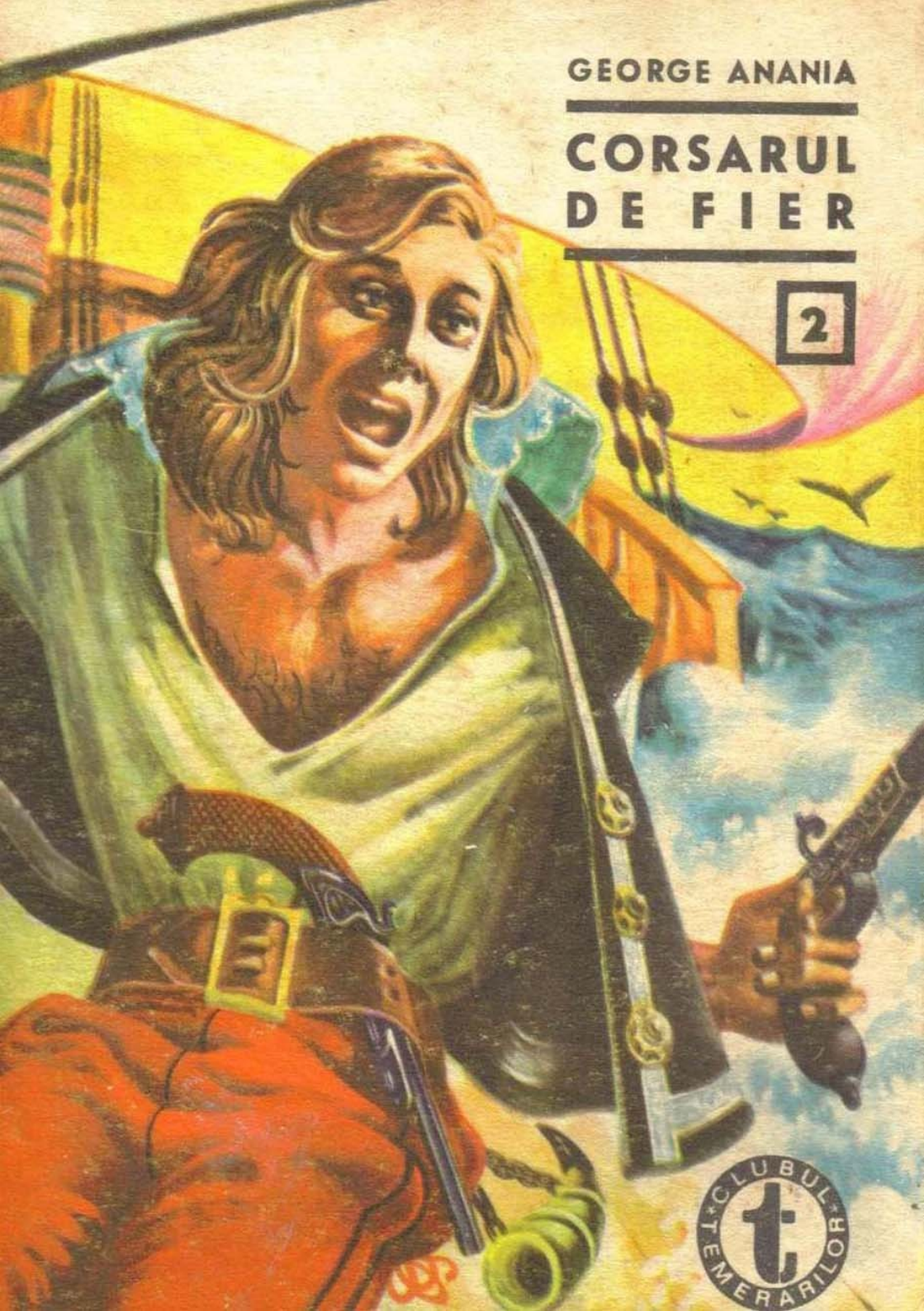

GEORGE ANANIA

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

I

EDITURA TINERETULUI

Coperta de ALBIN STĂNESCU

1. UCENICIE ÎN ATLANTIC

Povestea aceasta începe într-un tîrguşor din Anglia secolului XVI, pe o uliţă mărginaşă, plină de căsuţe vechi şi de maidane, străbătută cînd şi cînd de vreun trecător ce se grăbeşte să iasă cît mai repede din acele locuri nesigure, unde după fiecare colţ se poate adăposti cineva direct interesat de punga drumeţilor.

E orăşelul Tavistok, din ţinutul Devonshire, în anul 1565, primăvara, spre seară. Cîţiva cireşi apăruţi cine ştie cum printre case, au îmbrăcat veşminte sărbătoreşti, înveselind, în limita posibilităţilor, peisajul. De departe se aud clopotele; pesemne vreo sărbătoare sau un pericol, se prăznuieşte un sfînt, sau se anunţă un război. Vremurile sînt destul de tulburi ca să te gîndeşti mai degrabă la a doua posibilitate; dar nu, iată că uşile caselor de înstăriţi se deschid scîrţîind şi tîrgoveţii, cu neveste şi servitori, se îndreaptă spre biserică, înarmaţi cu pumnale şi felinare.

Clopotele contenesc o vreme şi atunci, ca şi cum ar fi aşteptat acest semnal, dintr-o cocioabă îşi face apariţia un bătrîn cumpătat, împreună cu un tînăr ce pare antiteza lui — nervos, clocotind de energie.

Bătrînul îl priveşte lung, ca şi cum i-ar vedea pentru prima dată ochii mari foarte expresivi şi fruntea înaltă, care se continuă cu o faţă prelungă, terminată cu o barbă ascuţită, ameninţătoare, ca un vîrf de lance.

— Tot vrei să pleci, băiete? Te mai întreb acum, ultima oară. Hotărîrea ta e de neclintit?

— Da, tată! Nu obişnuiesc să dau înapoi. De ce vrei să mă reţii? La ce mi-ar folosi să rămîn aici? În cel mai bun caz, m-aş face un preot de ţară ca tine.

— Şi ce vezi rău în asta, Francis? E o profesie foarte respectată. Nu s-a plîns nimeni, niciodată de părintele Edmund Drake.

— Pentru că ai un suflet bun şi eşti tare liniştit.

Dar eu cum să stau toată viaţa aici, în bietul nostru tîrguşor, cînd mă aşteaptă atîtea meleaguri noi, unele încă nedescoperite, atîtea avuţii, pentru care ajunge să întinzi

mîna ca să le iei? Şi-apoi, tată, ce e mai minunat decît să călătoreşti pe mare, să te îmbeţi de aer proaspăt mirosind a alge, să înfrunţi furtunile largului? Nu, pe Dumnezeu, n-o să renunţ niciodată la proiectele mele.

— Iarăşi proiectele astea! Hei, fiule, ai de-acum 25 de ani, dar mintea ţi-e tot de copil! Ai vrut să devii marinar; te-am lăsat, în nădejdea că o asemenea viaţă, aspră şi plină de primejdii, are să te vindece de nebuniile tale. Şi cînd colo... Vrei să fii bogat, să trăieşti uşor. În ziua de azi, tineri ambiţioşi ca voi, marinari pricepuţi, sfîrşesc în ştreang, fiindcă s-au înhăitat în porturi cu osîndiţii de lege.

— A, vorbeşti de piraţi?

— Da, Francis, de blestemaţii aceia, din pricina cărora neguţătorii nu se mai încumetă să-şi trimită marfa nicăieri, ca şi cum primejdiile de pe mare n-ar fi fost de-ajuns pentru asta. N-ai aflat ce-i mai jefuiesc pe spanioli?

— Şi ce, asta te supără? Atunci nici nu-ţi dă prin gînd ce fac spaniolii în Indiile Occidentale, ce dezastru lasă acolo conchistadorii. Să avem iertare, dar cînd e vorba de spaniol, nu mă încearcă nici o milă, ba rău îmi pare că nu pot eu însumi să-l prad şi să-l scufund de cîte ori îmi iese în drum. Anglia trebuie să aibă supremaţia pe mare, asta o spun toţi, şi nici un bun englez nu poate gîndi altfel. Ah, Columb, Columb, de ce nu ţi-am dat noi bani şi corăbii cînd ai pornit spre Apus?

— Eşti plin de ambiţii, şi asta nu-i bine. Francis, mi-e frică pentru viitorul tău!

— N-ai de ce te teme. Doar ţi-am spus, plec să fac negoţ în Indii.

— Setea de bani o să-ţi aducă mult rău, ţine minte. Hai, acum du-te! Se vede că aşa trebuie să

fie.

— Rămîi cu bine, tată, mă întorc curînd.

— Cu bine, Francis, cu bine!

Tînărul îşi îmbrăţişează părintele şi se depărtează grăbit, fără a privi în urmă. Dangătul vibrant al clopotelor reîncepe. Soarele a apus. Francis iese din cartierul mărginaş, colindînd acum străzile întortocheate şi pline de

gropi ale centrului.

Deodată se loveşte de cineva – străinul sare înapoi surprins, căci nu-l observase venind – în timp ce eroul nostru îşi trage pumnalul de la brîu cu un gest reflex.

— Cine eşti?

— Francis! strigă cineva uimit. Tu aici? De cînd?

— Oh, Tom Black! M-ai speriat. Ce faci, prietene? Îşi strîng mîinile, privindu-se în ochi.

— Cum te-ai gîndit să mai dai pe-acasă? întreabă Tom.

— L-am văzut pe tata. Dar tu ce învîrteşti pe-aici?

— Acum nimic. Vin de pe mare. Sînt marangoz. Vreau să plec undeva, într-un oraş, poate chiar la Londra. Mi s-a urît aici, şi nici nu găsesc de lucru pentru mine. Tu eşti fericit, aud că te plimbi peste tot. Ce-ţi pasă!

— Ţi-ar place şi ţie?

— Mai întrebi? Şi-ai fost departe?

— Nu prea. Mai întîi mus pe o navă de cabotaj cu ruta Olanda. Ne-am bălăcit mult pe lîngă ţărmuri cu vasul ăla; munceam din răsputeri, ca să învăţ şi eu puţină meserie. Am pus şi bani deoparte. M-au lăudat toţi, le plăcea cum fac treabă.

— Şi?

— Pe urmă am plecat cu banii strînşi să vizitez coastele oceanului. Am trecut prin Biscaya, prin Golful Guineii... Acuma am izbutit să încropesc o corăbioară destul de bună, mi-am făcut rost şi de ceva marfă şi vreau să ajung dincolo, în Indiile Occidentale, să fac negoţ.

— Ia stai! Stai puţin! Francis, prietene, ce-ai zice... Uite, ideea asta mi-a venit aici, ascultîndu-te.

Nu cumva...

— Hai, nu te mai codi! Am priceput. Îţi place marea?

— Călătoriile. Să ştii că mă descurc în navigaţie.

Sigur că nu cît tine, dar aşa, ca să-ţi fiu de folos...

— Bine, băiete! Ai noroc, duceam lipsă de un marangoz. Te iau. Uite, vino în noaptea asta la hanul de lîngă biserica mare. O să ne aştepte un surugiu, care ne duce la Plymouth. Să nu întîrzii!

Corabia înainta repede, cu vînt bun, din pupa.

Pînzele fuseseră întinse toate şi marinarii, folosind repaosul vremelnic, se împrăştiaseră pe punte.

Tăifăsuiau încet, despre tot felul de nimicuri, bucuroşi că arşiţa de peste zi se domolise. Cîţiva care mai fuseseră în Indiile de Vest fumau cu nişte pipe de un cot, iniţiindu-i pe tovarăşii lor în acest ritual, abia cunoscut europenilor.

Pe dunetă, lîngă cîrmaci, Francis şi Tom, cu cîte o cană de bere alături, priveau asfinţitul. Soarele, coborînd treptat spre orizont, aurea pînzele umflate ale navei.

— Minunată vreme am prins! spuse într-un tîrziu marangozul. A douăzecea zi de cînd plutim, şi nici o furtună. Parcă am face o plimbare.

— Da, oceanul te-a primit bine! răspunse Drake. Numai de-ar ţine-o aşa pînă la sfîrşit. În noaptea asta o să-ţi arăt orientarea după stele. Ai mai încercat vreodată?

— Nu.

— Asta-i rău. Marinarul trebuie să ştie de toate. Eh, cît m-am chinuit eu să-nvăţ ceva navigaţie! Am dat numai de căpitani trăsniţi, din ăia care se înfundă în cabină cu butoiaşul de rachiu. Cum le pui o întrebare, te bruftuluiesc un ceas, ba te mai şi ating. După ce ajungem în Indii, dacă avem noroc să luăm preţ bun pe marfă, vreau...

— Corabie în babord! răsună strigătul cuiva de la prova.

O asemenea întîlnire, încă rară pe acest ocean puţin străbătut, îngrămădi tot echipajul lingă copastia din stînga. Corabia străină scînteia ca un punct roşu, scăldată din plin de razele soarelui muribund. Era emoţionantă priveliştea: în jur apă verde întunecată, cu nuanţe de ultramarin şi negru, cu crestele valurilor sîngerii, pustie dintr-o zare în alta, şi deodată vasul acela, din ce în ce mai precis conturat, unde, cu siguranţă, alţi oameni privesc şi ei, poate bucuroşi de întîlnire.

— Cine-or fi? zise Tom, uşor neliniştit.

— Greu de ghicit. Oricum, vin dinspre Indii, răspunse căpitanul, cu aceeaşi umbră de nervozitate.

— Nu cumva... piraţi?

— Mai ştii? Vasul se mărea văzînd cu ochii.

Înainta greu, în crucieră, împotriva vîntului, de aceea zigzagurile descrise îl făceau să apară cînd într-un bord, cînd în altul.

— Pare-a fi un galion! exclamă Black. Da, aşa e! Îl recunosc după pînze. Atunci sînt spanioli.

— Sînt spanioli! repetă Francis încet. Ia uite ce mai cară!

Într-adevăr, galionul era încărcat pînă la refuz; bineînţeles, cu lucruri de preţ jefuite indienilor — aur, argint, piei, vinuri scumpe. Englezii strigară şi făcură semne cu mîna, dar ceilalţi nu răspunseră în nici un fel, grăbiţi să se îndepărteze. Cotiră brusc, punînd nava oblic sub vînt, trecură în spatele englezilor, şi abia atunci slobozirăcîteva cuvinte sonore, nişte veritabile şi suculente înjurături marinăreşti.

Drake se răsuci ca lovit la auzul „complimentelor” acestora. Ochii îi scînteiară şi, cu un gest violent, trînti cana de bere, care se sparse cu un pocnet sec.

— Blestemaţii! Blestemaţii! Îi vezi, Tom? murmură apoi, ţinîndu-şi răsuflarea. Patru tunuri. Doar atît mi-ar trebui acum...

— Le-a fost frică, Francis! Pe legea mea că s-au speriat! strigă marangozul, furios şi el. Latră ca un cîine cînd vede că nu-l loveşti. Şi ăstora vei fi nevoit să le vinzi marfa.

Drake îşi trecu mîna peste frunte şi se potoli ca prin farmec.

— Le vine rîndul şi lor! Ai răbdare. Anglia n-o să-i înghită mult timp.

— Am mai auzit asta. Dar ce le poţi face? Să te războieşti cu ei? De unde atîţia bani? De unde flotă?

— Bani? strigă deodată căpitanul. Uite bani! şi şi repezi braţul spre galion. Acolo zace puterea noastră viitoare. Trebuie doar tunuri şi îndrăzneală.

— Poate. Numai că asta ar însemna piraterie.

— Ei, şi?

— Dar, Francis...

— Vorbe, Tom. Piraterie!... O vorbă ca oricare. Mai bine zi: aur, putere. Astea sînt vremurile. Toţi fug după averi. Parcă ce, spaniolii tăi sînt mai buni?

— Cum, „ai mei”?

— Nu, iartă-mă! Hai să bem. Dă-i dracului. John! Hei, n-auzi, John? Scoate un butoi cu bere şi dă la oameni. Adu-ne şi nouă. Fuga!

Soarele dispăru după orizont. Vîntul sufla la fel de liniştit. Jos, mateloţii ciocneau în sănătatea căpitanului. Ai fi zis că totul e ca şi înainte, însă Tom Black, rămăsese tăcut. Nu mai gusta din farmecul călătoriei.

Ajuns lîngă coastele Indiilor de Vest, Drake îşi îndreptă vasul spre orăşelul Rio de la Hacha, aşezare mică, unde nădăjduia să-şi înceapă negoţul cu mai puţine dificultăţi din partea autorităţilor spaniole. Au intrat în port către scară, scrutaţi bănuitor de pe corăbiile ancorate în radă. Orăşelul, proaspăt ridicat, aproape în întregime din lemn, era destul de mic pentru ca sosirea unei nave să nu aducă toată populaţia pe chei.

— La ce-aţi venit? Ce vreţi, englezilor? răsunară strigăte iscoditoare şi îndeajuns de ostile ca să trezească bănuieli dintre cele mai neplăcute.

— Avem mărfuri din Europa! răspunse Tom într-un amestec de cuvinte englezeşti, spaniole şi olandeze care circulau ca limbaj maritim internaţional. Nu veniţi să vedeţi?

O bărcuţă cu vreo zece oameni la bord se desprinse de uscat şi se apropie de corabie. Patru-cinci negustori urcară pe punte.

— Arătaţi-ne! porunci unul scurt.

— Pe aici, vă rog! îi invită Drake, al cărui glas tremura de încordare.

Intrară pe rînd în cală. Spaniolii începură să cerceteze marfa, aruncînd lucrurile la întîmplare. Erau mai ales ţesături, în care Anglia începuse de mult să se specializeze,

apoi unelte de tot soiul, cîteva arme. Căpitanul îi urmărea pe cei cinci, dîndu-şi seama din ce în ce mai bine că sînt hotărîţi să nu cumpere nimic, deşi ar fi avut nevoie, îndeosebi de stofe. Era în parte firesc acest boicot al spaniolilor, care simţeau de pe acum în englezi pe principalii adversari în lupta pentru cucerirea lumii.

— Ce spuneţi? Întrebă Tom, enervat de tăcerea prelungită şi de aerul plictisit al negustorilor.

Aceştia schimbară repede o privire, apoi zîmbiră reţinuţi: se înţeleseră.

— Marfă de mîna a doua! zise unul din ei. Nu se compară cu a noastră, spaniolă. Ne pare rău că am venit.

— Cum, nu luaţi chiar nimic? făcu Tom, poate neînţelegînd planul lor. Dar nici n-am vorbit de preţ!

— Nu m-aş vîrî într-o poveste ca asta nici dacă mi le daţi degeaba! replică spaniolul trufaş. Cine dracu v-a pus să căraţi pînă aici asemenea prostii? Poate doar pînza să merite ceva osteneală, numai că...

— Destul! îl opri Drake întunecat. Dumitale nu-ţi vînd nimic. Coboară numaidecît! Şi domnii pot să te urmeze dacă au aceeaşi părere. Hai, repede!

Negustorii îi întoarseră spatele ca la comandă şi plecară fără un cuvînt.

— Ticăloşii! murmură Drake. Hei, o să ne mai întîlnim, domnilor! Noi să rămînem aici. Nu se duce nimeni pe uscat. Cîinii ăştia n-o să se mulţumească numai cu atîta.

Şi, într-adevăr, peste o jumătate de ceas au apărut de undeva trei pinasse încărcate cu spanioli. Erau autorităţile portului. În cîteva cuvinte, altminteri politicoase, i-au înştiinţat că vasul, cu toată încărcătura, se confiscă. Nici măcar nu încercară să le dea o explicaţie. Drake insistă să i se arate motivele acestei samavolnicii, dar soldaţii îl obligară să coboare în pinassă, apoi li se făcu vînt şi celorlalţi după dînsul.

Locuitorii tîrgului, care asistaseră la toată scena, izbucniră în rîsete şi huiduieli. Lui Tom îi era tare milă de Francis, mai ales că ştia cu cîtă trudă îşi cumpărase corabia şi marfa. Acesta însă păru o stană de piatră: nici-un muşchi

nu i se clinti pe obraz pînă ajunse pe uscat. Acolo adună matrozii în jurul său şi le spuse că s-a strecurat o greşeală la mijloc, deci să nu se-mprăştie şi să-l aştepte, căci se duce la guvernator.

A şi plecat îndată spre reşedinţa acestuia, revenind tîrziu, aproape de miezul nopţii. Marinarii erau care-ncotro, ocupaţi să-şi scoată pîrleala după drumul pe ocean. Rămăsese doar Tom la locul întîlnirii şi încă vreo cîteva grupuri de curioşi, care aşteptau deznodămîntul istoriei.

— Tom, spuse Drake, caută, repede un vas care ridică ancora mîine în zori, cu destinaţia Olanda. E pe-aici pe undeva. I-am uitat numele.

— Şi corabia noastră, căpitane?

S-a pornit pe rîs, un rîs sinistru, care-l sperie pe marangoz.

— O luăm noi îndărăt, Tom, n-avea grijă! O să-mi plătească ei tot, ba încă au să mai dea şi mult pe deasupra. Haide, fă ce ţi-am spus!

Glasul îi suna aspru. Black a înţeles că intervenţia la guvernator rămăsese fără rezultat, şi în clipa aceea i-a urît din toată inima pe spanioli.

Se îmbarcă la olandezi chiar în cursul nopţii.

Dulgherul, marangozul, cum i se spune în marină acestui lemnar de corăbii, îşi căutase tovarăşii prin Rio de la Hacha, să-i înştiinţeze de eşecul căpitanului. Dar matrozii, înfundaţi prin cîrciumi sau rătăciţi cine ştie pe unde, au fost imposibil de găsit.

De aceea olandezii au acum doar doi pasageri, care nu-şi pot plăti călătoria. Vor munci pe corabie, alături de marinari. Căpitanul, o brută alcoolică, i-a primit cu lovituri de picior şi i-a expediat, pînă la pornire, să doarmă în cală.

Nava e încărcată cu piei. O duhoare cumplită te înăbuşă, zeama greţoasă a pieitor îţi pătrunde în haine, sarea îţi arde mîinile, tot corpul ţi se umple de mîncărime. Tom şi Francis caută zadarnic un loc mai ferit unde să se aşeze. Pînă la urmă, căpitanul se trînteşte pe mormîntul pestilenţial, intrat în putrefacţie, întorcîndu-şi mereu faţa

spre bocaport, pe unde se strecoară o undă firavă de aer curat. Marangozul îl imită şi rămîn o vreme tăcuţi; ascultă clipocitul apei care loveşte bordajul şi le e peste putinţă, ajunşi în acest infern, să-şi închipuie că afară adie briza, aducînd miros aspru, amărui de alge.

— Şi acum ce vom face? întrebă deodată Black.

— Important e să ajungem acasă! răspunde celălalt cu voce egală, ai zice nepăsător la tot ce s-a-ntîmplat. Ai de gînd să mă părăseşti?

— Nu, căpitane! Niciodată. Vreau să văd lumea, şi tu la fel. Nu mi-ai spus-o singur?

— Lumea? Da, o s-o vedem. Dar nu te-ai gîndit dacă ea, lumea, o să vrea să ne mai vadă. Aşa e ca nu te-ai gîndit?

Drake vorbeşte alene, copleşit parcă de oboseală. Şi în clipa următoare se întoarce la prietenul lui, îl apucă violent de braţ şi izbucneşte într-un potop de blesteme.

— Ascultă-mă bine! continuă apoi dur, parcă şi-ar fi adunat întîi toată obida şi ura, ca să dea mai multă greutate cuvintelor. Te-ai lămurit şi tu că noi cu spaniolii nu putem fi decît duşmani, duşmani pînă la moarte. Pricepi? Astăzi sînt ei mai tari. Mîine o să fim noi. Îţi jur pe Dumnezeu din cer că n-o să am linişte nici în mormînt, şi blestemat să fiu dacă n-am să-i fac pe cîinii ăştia să se ducă la fund cît mai repede, sa ne lase nouă supremaţia cuvenită de drept. Şi, de nu-mi ţin jurămîntul ăsta, deschide bine urechile, mă spînzur cu mîna mea, chiar aici, în Rio de la Hacha.

— Şi ce-ai de gînd? O să te răzbuni pe negustori?

— Pe toţi spaniolii. Oriunde-i prind. Cu sabia, cu tunul şi focul. Jefuindu-i cît am să pot. Asta e drumul meu de aici înainte.

— Ai să te faci pirat?

— Am să mă fac şi dracu, dacă-i nevoie!

— Şi eu?

— Ce, tu?

— Eu ce rol o să joc aici?

— Oh, Tom Black, însuşi numele tău te-a predestinat

să-mi ţii tovărăşie[1]! Ce mai lovituri o să dăm amîndoi, Doamne!

Drake se ridică înfrigurat, izbind pieile cu piciorul.

— Nu-mi place, Francis! Nu vreau să ucid.

— Ce-ai spus? Prostule! Cînd un nemernic îţi omoară tatăl, ori îţi ia iubita, nu-l pedepseşti?

— La dracu! Nu-i totuna, căpitane!

— Ha, ha! Auziţi-l! Nu-i totuna! Cred şi eu, cap de oaie ce eşti! Ce-am păţit noi e de zece ori, de-o mie de ori mai rău. Măi Tom, prietene, ani de zile am fost cinstit, am muncit ca un cîine, am răbdat foame, bătaie, toate înjosirile de pe lume. Şi cu ce m-am ales?

— Stai, asta nu-i decît o întîmplare!

— Toţi mi-ar fi făcut la fel. Nu ne pot înghiţi. Ne-ar da la cap, dacă ar putea. Şi-atunci, noi? Să nu-i sfîrtecăm pe unde-i prindem? Toate averile de pe pămînt se fac cu pumnalul. Numai cei bogaţi îşi îngăduie astăzi să pară cinstiţi. Noi, ceilalţi, sau ne lepădăm de prejudecăţi, sau ne prăpădim ca nişte ticăloşi, înglodaţi în datorii şi plini de ruşine. Asta-i!

— Pirat, zici?

— Pirat, băiete!

— Şi legea?

— Legea iese din punga. Habar n-ai ce sfori trag lorzişorii noştri de-acasă cu piraţii. Legea e pentru proşti şi fricoşi, pe care-i sperie cu doi-trei spînzuraţi, dintre ăia care nu fac doi bani. Înţelegi?

— Bine, Francis! Să ajungem acasă, şi o să văd.

Poate vin cu tine.

— Ai să vii sigur. Altfel nu se poate.

Au trecut doi ani. E primăvara lui 1567. În portul Plymouth, undeva, la extremitatea radei, o flotă de şase nave se leagănă uşor în bătaia vîntului. Sînt vase de mărimi diferite, cel mai impunător atingînd 700 de tone. Matrozii forfotesc pe punţi, pregătind pînzele.

---

[1] În limba engleză, „black” înseamnă „negru”.

Pe corabia comandantului, retraşi la prora, se află cei şase căpitani. Aşteaptă cu nerăbdare ceva, căci scrutează mereu cheiul înţesat de lume.

— Aţi aranjat cum trebuie calele? întreabă autoritar unul dintre ei, mai în vîrstă, cu o barba înfricoşătoare.

Răspunsul celorlalţi e afirmativ, dar interlocutorul clatină din cap, neîncrezător şi preocupat.

— Voi controla eu însumi. Să nu vă prind că lăsaţi vreunul să iasă pe punte, ori că îngăduiţi marinarilor să le vorbească. Fiţi cu ochii-n patru. Persoane foarte sus-puse ne-au încredinţat misiunea asta. Ah, iată, în sfîrşit!

Pe chei s-a produs o scurtă învălmăşeală — tîrgoveţii sînt împinşi brutal de soldaţi în uniforme pestriţe, iar în culoarul astfel format pătrunde un grup de călăreţi, purtînd haine scumpe şi pălării încărcate cu pene. Sînt aşteptaţi; descalecă la marginea apei şi coboară într-o barcă încăpătoare, ce se desprinde imediat de ţărm, escortată de alte patru bărci, cu marinari şi soldaţi.

Ţin drumul drept spre corăbii, urmărite cu interes şi curiozitate de cei din port. Nobilii prind scara de frînghie cît se poate de demn şi urcă ridicoli în stîngăcia lor rigidă pe puntea vasului-comandant.

— Cine dintre dumneavoastră este John Hawkins? întreabă căpetenia de cum se vede sus.

Bărbatul autoritar, vizibil emoţionat, face cîţiva paşi în întîmpinarea oaspeţilor. Cel care a pus întrebarea îl cîntăreşte îndelung, parcă să-şi dea seama cîte parale face.

— Bine! rosteşte el ca o concluzie. Condu-ne pe corabia dumnitale. Iată, de la persoana care ne-a trimis.

O scrisoare pretenţioasă, încărcată cu sigilii, dar fără nici o marcă personală, îşi face apariţia, trecînd în mîinile lui Hawkins. Acesta o desface încet şi o citeşte în gînd; faţa i se umple de zîmbet.

— La porunca înălţimii voastre! face dînsul servil.

— Condu-ne pe corabie! repetă celălalt arogant.

Căpitanul îi invită, cu gesturi largi, să-l urmeze. Inspecţia începe din cală, apoi continuă cu armamentul aflat la bord, după care nobilii, însoţiţi de căpitani, se retrag

în cabină.

— Domnilor, cred că nu mai e nevoie să vă amintesc înalta misiune pe care poporul englez a încredinţat-o acestei flote. Ne aflăm într-un moment de răscruce a istorici, angajaţi cu ţările vecine întro luptă fără precedent. Cine cîştigă bătălia, va deveni stăpînul lumii. Dumneavoastră ştiţi la fel de bine ca şi noi ce înseamnă asta.

În rîndurile căpitanilor se produce o scurtă mişcare de înţelegere, dominată autoritar de Hawkins.

— Domnilor, am credinţa că fiecare dintre noi este un bun englez. De aceea nimănui nu-i este indiferentă soarta patriei noastre, bunăstarea compatrioţilor noştri. Să ţinem minte, o dată pentru totdeauna, că străinii sînt duşmani, oricare ar fi ei, oricît ar părea de inofensivi. Iar duşmanul trebuie ucis şi prădat, ca să nu ne ucidă şi prade el pe noi. Aşa că, domnilor, singura şi suprema recomandare ce v-o fac este să n-aveţi milă şi să nu vă lăsaţi înşelaţi niciodată.

Demnitarul vorbeşte iscusit, modelîndu-şi vocea.

John Hawkins e în al nouălea cer, copleşit de onoarea vizitei, ca, de altfel, şi căpitanii săi. Doar un tînăr, vîrît într-un colţ al cabinei, rămîne impasibil. Rareori un zîmbet îi flutura pe buze, atunci cînd frazele vorbitorului sînt prea sforăitoare.

— Adineauri i-am înmînat domnului Hawkins o scrisoare. Spune, comandante, de la cine era?

— De la maiestatea-sa! Regina! răspunde Hawkins cu voce cîntată, parcă ar recita o poezie.

— Aţi auzit? Maiestatea-sa, domnilor, se interesează îndeaproape de dumneavoastră şi mi-a cerut sa vă comunic că îndată după întoarcere vă va aştepta la palat.

— Transmiteţi-i reginei că voinţa sa e lege pentru noi! se grăbeşte comandantul să se bîlbîie.

— Nu voinţa sa, ci a patriei, domnule! i-o retează demnitarul. A patriei şi a poporului englez. Asta să vă călăuzească mereu!

Tînărul zîmbeşte şi mai mult, cu oarecare nervozitate, plictisit de această ceremonie ridicolă. „Ce frumos sună! îşi

zise el. Voinţa poporului! Patria! Oare tuturor piraţilor li s-a spus aşa la plecare? Pe dracu, ce pierdere de timp. Adică nu, asta ridică tributul pentru majestatea-sa. Desigur, domnilor, dacă ar exista o listă de cheltuieli, vizita voastră ar intra la capitolul ceremoniilor. Ce bine lucraţi!”

Discursul s-a terminat. Distinsul lord, care nici măcar n-a ţinut să-şi decline numele, îşi retrage suita, tot aşa băţoasă şi ridicolă, înapoi, în port. Parcă s-ar fi contaminat de aerele vizitatorilor, comandantul flotei îşi expediază arogant subordonaţii la corăbiile lor şi dă semnalul de plecare. Vasele îşi ridică velatura, se întorc leneş, maiestuos în apa întunecată şi iau drumul mării, fără nici un semn de rămas-bun, fără a fi petrecute de nici o privire duioasă, îngrijorată de soarta celor care s-au lăsat în voia capriciilor apei.

Tînărul căpitan, pe duneta navei lui de 50 de tone, contemplă liniştit animaţia portului. Alături de el se află cîrmaciul, ocupat să se strecoare prin puzderia de bărci şi să nu le lovească.

— Ei, cum a fost? întrebă dînsul.

— Fleacuri! replică celălalt simplu. O suită regală.

— Ce spui?

— Da, cu instrucţiuni ale reginei.

— Trebuie să fii încîntat. Gîndeşte-te: Majestatea-sa!

— Păcat că nu i-ai auzit! Parcă soarta regatului ar fi depins de noi, aşa ne tămîiau. Doar deşteptul de Hawkins plesnea de bucurie. Afurisiţii!

— Eşti furios de-a binelea.

— Am stat cu tot dinadinsul să ascult — o să le scape cuvîntul „piraterie”? Aş! Numai patria şi regina li se plimbau pe limba. Şi pentru patria asta o sa ne schimbam în călăi. Norocul meu că nu caut decît bani, iar gloria mă lasă rece.

— Puah! Ce meschinărie! făcu celălalt, rîzînd.

— Tu măcar, sărmane prieten, n-ai nici atît! replică Drake pe acelaşi ton. Nu vrei decît să colinzi lumea. Zău dacă există undeva un trăsnit mai mare! Rîzi, Tom, rîzi! O să văd eu cum se împacă puritanismul tău cu meseria

noastră. Mai ales cînd îi vom captura pe sclavi.

— Ce sclavi?

— Vai, nu ştii nici măcar atîta? Comandantul proiectează o escală la Capul Verde, unde vrea să vîneze patru-cinci sute de negri.

— Nu!

— Cum adică, nu?

— Tu n-ai să faci asta!

— Vorbeşti prostii! De ce să n-o fac? Negrii, dragul meu, înseamnă bani.

— Francis, e o josnicie! M-ai atras într-o cursă şi nici măcar n-ai avut curajul să-mi spui pînă acum.

— Ce ţi-a venit?

— Sălbaticii nu sînt spanioli. Ei nu ne-au făcut nimic.

— Lordul de adineauri spunea că toţi străinii sînt duşmani care trebuie ucişi şi jefuiţi. Te frămînţi fără rost. După primul cîştig, partea ta din prada, ai să gîndeşti mai altfel. Banii te fac să uiţi multe, băiete! A, ne semnalizează Hawkins! Hm! Pirat vestit! Se ploconea ca un argat în faţa ălora.

— Fii atent, să nu loveşti barca din tribord.

— Va să zică, mîine!

— Mîine în zori, Tom!

Vorbeau în şoaptă, aşezaţi pe cîte un colac de frînghie. Noaptea adîncă de vară umpluse cerul cu stele, vîntul se oprise şi oceanul dormea profund, fără un val, ca un gigantic lac de mercur. Corăbiile celelalte, despuiate de pînze, se ghiceau undeva, pe aproape. Nici o licărire la bordul lor, parcă echipajele s-ar fi prăpădit. În faţă, la o distanţă greu de precizat, clipoceau slab apele izbite de ţărmuri. Era o insulă, cea mai mare din arhipelagul Capului Verde, cufundata şi ea în întuneric.

Tom Black se rezemă de copastie şi oftă încet.

— Cînd auzeam de piraţi, îmi închipuiam mereu aceleaşi scene. Corăbii ce apar pe neaşteptate, ca nişte năluci; o luptă scurtă şi sîngeroasă; echipaje măcelărite şi înecate; împărţirea prăzii: lingouri de aur şi cascade de nestemate; chipuri ciopîrţite, rînjind lacom şi satisfăcut.

După care vasul prădat e aprins ori găurit, în timp ce atacatorii se îndepărtează tot aşa, ca fantomele, spre insule pierdute în imensitatea mărilor, unde în taini̦e ascunse îşi rînduiesc cîştigul şi încing petreceri sălbatice.

— Nu te ştiam poet!

— Asta e poezia aventurii. Dar cum s-or fi simţind piraţii, la ce se gîndesc ei în vreme ce spintecă şi retează trupuri de oameni, nu m-am întrebat niciodată. Dacă i-aş judeca după mine, trebuie să le fie al naibii de greu. Mai avem rachiu?

— Da, ţine! zise Drake, întinzîndu-i clondirul. Ia zi, ai ucis pînă acum pe cineva?

Tom bău îndelung, apoi aşează sticla pe punte, îşi şterse gura cu dosul palmei şi scuipă cu obidă.

— N-am ucis. Dar tu?

— Numai odată, de mult, într-o bătaie. Doi marinari. Nişte brute scoseseră cuţitele. Nici nu ştiu prea bine cum a fost. Unuia i-am zdrobit capul cu echea pe care-o smulsesem de la cîrmă. Celuilalt i-am sucit gîtul ca unei găini. Sînt sălbatic rău cînd mă-nfurii, îmi vine aşa, o putere, că mă mir şi eu.

— Ce-o să mai fie mîine aici! murmură Tom posomorît. Ce ţipete, cît sînge. Francis, dar dacă ne omoară?

— Cine?

— Negrii.

— Eh, sărmanii! Nici n-au să se dezmeticească bine şi-o să fie dezarmaţi. Parcă ştiu ei să lupte?

— O să piară ca nişte animale. Poate că ar fi trebuit să-i ajutam, cine ştie? Şi, cînd colo, tăbărîm pe ei, ca fiarele... Dacă am fi noi în pielea lor?

— Dacă. Dar nu sîntem.

— Şi dacă am fi?

— Ce vrei să spui cu asta? Cînd judeci aşa, ajungi să nu mai lupţi.

— Şi noi luptăm? Cu cine?

— Aşa-i viaţa, măi Tom. Vrei tu, sau eu, să ucidem? Dar uite că trebuie. Şi nu întreabă nimeni dacă-ţi place. Hai, hai mai bine să aţipim un pic. Cred că a trecut de miezul nopţii.

Se întinseră pe spate, sprijinindu-şi capul de frînghii.

— Cum tremură stelele! şopti Francis. Şi e atîta linişte... Oare ce-o face acuma regina? Ştie ea ce pregătim noi aici? Da' de unde. O fi la vreun bal, dansează cu lordul primar şi habar n-are. Sau poate are o întîlnire... Pe cine-o fi iubind? Eu n-am iubit niciodată. Se zice că-i tare bine. Ce crezi?

Dar Tom bea rachiu şi nu-i răspunse. Francis ridică din umeri, se întoarse pe o parte şi adormi trudit, încercînd să se gîndească la ceva frumos.

Marangozul rămase treaz toată noaptea. Îşi auzea prietenul răsuflînd uşor, ca un copil, privea cerul, pe care arborele artimon se profila ca o cruce imensă, şi se gîndea aiurea. I se făcu frig, duse sticla la gură, însă băutura se isprăvise. Înjură pe înfundate, se scuturâ, străbătut de un fior, şi în aceeaşi clipă îl cuprinse o panică neaşteptată.

Stătu cîtva timp să se dumirească de unde-i vine frica, dar era prea speriat ca să se poată linişti cît de puţin. Un singur lucru ştia că-i rămîne de făcut: să nu debarce pe insulă. Asta însemna că trebuie să se ascundă bine, bine de tot, să nu fie găsit oricît îl vor căuta. Unde? În cabină? Nu. În cală?

Nici atît. Pe punte? Nu, nu. Pe catarg. În cutele velei mari, care e înfăşurată pe crucetă. Sigur că da. Acolo nu-l mai găsesc ei toată ziua, fiindcă n-o să umble la pînze, corăbiile rămîn ancorate aici pînă deseară. Şi-apoi totul e să dispară pînă pleacă bărcile, pe urmă va coborî şi va face pe miratul că nu l-au luat.

Se ridică încet, să nu-l simtă matrozii de veghe. Catargul era la doi paşi. Apucă binişor scara de pisică şi începu să urce cu mişcări precaute, ca un mus leneş şi speriat de furtună. Ajunse cu bine la crucetă, înaintă tiptil pînă la capătul ei dinspre insulă, după care desfăcu pînza, se lungi în ea ca într-un hamac şi cu smucituri puternice de frînghie o apropie cît mai mult de lemnul rotund, unde era legată.

Căldura şi oboseala îl amorţiră treptat şi aţipi, tresărind totuşi la orice zgomot. Trecură cîteva ceasuri, cînd

murmure înăbuşite şi paşi îl treziră de-a binelea. Cerul la răsărit devenise vag cenuşiu, piraţii se pregăteau de plecare. Era un frig pătrunzător, pe care Tom îl simţea chiar prin pînza groasă a velei. Oamenii, încă zăpăciţi de somn, se loveau unii de alţii, ca nişte orbi.

— Căpitane! Scoală, căpitane! Debarcăm.

— Toarnă-mi să mă spăl, Will. Dar unde-i Black?

— Nu ştiu. Era aici, lîngă dumneata.

— Căutaţi-l repede! John, dă rachiu la oameni! Haide, băieţi, dezmorţiţi-vă!

Marangozul îşi încleştă dinţii, să nu-i clănţăne de frig. Liniştea matrozilor îl uimise. Ptiu, drace! Parcă se duc la nuntă. Oare fuga lui nu era un act de laşitate?

— Căpitane, o barcă la pupa!

— Care eşti acolo?

— Eu, Spot. Hawkins întreabă dacă sînteţi gata.

— Sîntem gata. Ce tot vrea cu noi?

— Insula are o plajă. Coborîţi în dreapta, unde începe jungla. Zece oameni să rămînă la bărci. Restul vor primi instrucţiuni de la comandant.

— E-n regulă.

Se auziră lopeţile izbind apa şi ambarcaţia dispăru. O ceaţă uşoară, înaltă cît vasele, se tîra istovită ascunzînd ţărmul insulei.

— Căpitane, marangozul nu e nicăieri.

— Cum, nicăieri? V-aţi prostit? David, scotoceşte corabia şi adu-l aici imediat. Şi voi, ce staţi? Bărcile la apă. Mişcă mai repede, ne prinde noaptea aici. Ce-i, David?

— Nu-l găsesc, căpitane!

— Unde mama dracului s-a vîrît şi ăsta?!

— O fi fugit.

— Atîta-i trebuie! Oricum, fiţi cu ochii-n patru şi puneţi mîna pe el. Hai, coborîţi în bărci!

Se luminase de-ajuns ca Tom să poată distinge puntea şi vălmăşagul oamenilor. Ceaţa începea să se destrame, de aceea piraţii se grăbiră. Zeci de pete întunecoase — bărcile — brăzdau acum oceanul, îndreptîndu-se spre insulă. Marangozul ieşi binişor din culcuş, pîndi un moment în care

puntea era goală şi coborî repede. Nu se apropiase bine de pupa, cînd în faţa lui răsări David.

— De unde vii? întrebă el arţăgos.

— De pe lumea cealaltă. Vezi-ţi de drum! îl repezi dulgherul.

— Trădător blestemat! scuipă celălalt, slobozind o înjurătură. Ţi-arată el, căpitanul!

Tom îl privi scîrbit şi intră în cabină la Francis.

— Sînt toţi aici? întrebă Hawkins, care-şi prinsese la brîu un mare clondir învelit cu papură.

— Toţi.

— Domnilor, la bărci au rămas cincizeci de oameni, cărora sper că le-aţi lăsat cîteva puşti. Aşa. Ceilalţi se vor împărţi în două grupuri şi vor pătrunde în pădure pe la extremităţile plajei. La cîteva mile spre interior e un sat de negri. Scopul nostru... Ce e, Mac Pherson?

— Comandante, garda e la ordinele dumneavoastră.

— Bine. Acuma taci. Scopul nostru e să-i învăluim din două părţi, ca într-un cleşte, apoi să ne desfăşurăm în lanţ şi să-i mînăm pînă aici, pe plajă. Iar aici, domnilor, va fi teatrul marii bătălii. Marinarii de la bărci îi vor opri pe negri să scape către ocean, iar noi îi vom aduce la ascultare. E limpede?

— E limpede! răspunseră căpitanii.

— Şi-acum, cu Dumnezeu înainte. Patria, domnilor, regina şi poporul sînt cu noi. Nu uitaţi asta!

După care John Hawkins se retrase în mijlocul unui grup de zece vlăjgani, garda lui personală, şi plecă semeţ spre pădure. Marşul începu tot atunci, pe tăcute. Soarele se pregătea să răsară, dar aici, din pricina umezelii, era încă tare frig.

Emoţia, pădurea aceasta ciudată şi necunoscută, senzaţia unor primejdii nebănuite îl copleşeau pe Drake, care, înfrigurat şi gata la orice, privea cu coada ochiului spre comandant. Marele Hawkins, cu centura încărcată de pistoale, cu mîna pe sabie şi înconjurat de vlăjganii cu archebuze era totuşi destul de neliniştit. La fiecare zece paşi ducea clondirul la gură. Oamenii mergeau morocănoşi,

cu capul în jos, atenţi să nu se încurce în rădăcini. „La ce s-or fi gîndind?” îşi spuse Drake, amintindu-şi de convorbirea cu Tom. Era convins că Tom se ascunsese, lipsindu-i curajul să participe la expediţie. Îi era frică de moarte, îl lăsaseră nervii în ultimul moment.

— Mai cu inimă, băieţi! mormăi deodată comandantul, care începea să se ameţească. Vom avea toţi un cîştig gras din afacerea asta. Şi pe urmă însăşi majestatea-sa...

Francis îşi înăbuşi un blestem.

— Mai e mult? întrebă cineva din faţă.

— Nu, nu! Acum ajungem! se grăbi călăuza să răspundă.

— Frumoşi bărbaţi în sat! exclamă Hawkins. În '53... Ba nu, în '54 am fost pe aici în căutare de apă. Dick era cu mine, aşa-i, băiete?

— Da, domnule! aprobă călăuza respectuos.

— Ce nu ne-au dat atunci? Vînat berechet, grămezi de banane şi nuci de cocos. Da, da! Chiar mi se făcuse dor de dînşii. Ce să-i faci? Omul e slab, copii! Ascultaţi-mă pe mine, sîntem plini de slăbiciuni.

O săgeată lungă, subţire, cu vîrf de os şuieră ascuţit şi se înfipse în gîtul călăuzei. Dick horcăi îndelung, împleticindu-se şi trăgînd săgeata care-i rupse vinele. Apoi îl aţinti pe Drake cu o privire îngrozită, se prinse cu mîinile de un copac şi alunecă la pămînt, cu unghiile rupte în scoarţa aspră.

— Maică Precistă! răcni Hawkins şi se ghemui printre oamenii din gardă. Trageţi, dobitocilor, trageţi!

Archebuzele bubuiră la întîmplare, fără nici un alt rezultat decît slobozirea unui nor de fum ce învălui şirul marinarilor înfricoşaţi.

Drake simţi că i se zburleşte părul la vederea acestei morţi fulgerătoare. De undeva, din urmă, auzi cîteva strigăte şi un nou horcăit.

— Înainte! strigă el cît putu. După mine. Fuga!

Începu să alerge în zigzag, trăgîndu-şi sabia cu o mişcare nervoasă, pîndind apariţia vreunor sălbatici de după arborii uriaşi. Peste cîteva minute zări un luminiş

foarte larg, împestriţat de colibe.

Era satul. Nici un localnic pe uliţe, nici o mişcare, nici un fir de fum. Francis îşi dădu seama în aceeaşi clipă că băştinaşii au organizat un întreg sistem de apărare, în grabă, e drept, dar suficient de periculos. Îi observaseră pe albi, fie la ancorarea corăbiilor, fie cînd intraseră în junglă. Căpitanul ocoli spre dreapta, cu intenţia să înconjoare aşezarea, urmat de echipajul zăpăcit. Trecuseră cu toţii sub comanda lui, căci Hawkins, cuprins de frică, nu mai avea putere să-şi impună voinţa.

Vreo zece piraţi, mai sprinteni sau mînaţi de prea mult zel, îl depăşiră pe Drake, abătînd tot grupul pe o potecă plină de gropi şi crengi rupte. Luminişul se întrevedea prin pîlcurile de copaci la fel de pustiu, parcă părăsit. Francis începea să se îngrijoreze serios de soarta celui de-al doilea grup, care străbătuse jungla prin cealaltă extremitate şi a cărui avangardă ar fi trebuit, după socoteala lui, s-o întîlnească deja. Unde sînt ei acum? Poate atacul principal al negrilor s-a îndreptat spre dînşii?

Îl întrerupse din gînduri un pîrîit, urmat de dispariţia celor din faţa lui. Căzuseră într-o groapă strîmtă, dar foarte adîncă: o capcană pentru animale, căptuşită la fund, cu o duzină de pari ascuţiţi. Capul şirului astfel oprit, cei din spate năvăliră peste înaintaşi, producînd o învălmăşeală cumplită. Tot atunci un nor de săgeţi se abătu de sus asupra englezilor, urmat de ţipete şi înjurături furioase. Drake se orientă la iuţeală. Englezii se îngrămădiseră pe poteca bătută de fiarele junglei, expuşi săgeţilor şi suliţelor, deocamdată prea derutaţi ca să poată întreprinde ceva organizat. Le trebuia o pildă care să-i îmbărbăteze şi să-i liniştească. De aceea căpitanul nu mai aşteptă al doilea atac, ci îşi trase pistoalele din brîu, se ascunse după un pom şi pîndi, relativ liniştit, o victimă. Peste cîteva clipe, bustul unui negru îşi făcu apariţia printre crengile arborelui învecinat, întinzînd un arc lung, cu două săgeţi pe coardă.

Piratul ridică atent ţeava pistolului şi apăsă pe trăgaci. Era un bun ochitor. Cu un răcnet, negrul se prăvăli, zvîrcolindu-se la rădăcina copacului.

Pesemne speriaţi că au fost aşa repede descoperiţi, ori prea surprinşi de armele de foc ale europenilor, negrii ceilalţi îşi trădară prezenţa prin exclamaţii şi mişcări violente.

— Ochiţi în ei! urlă Francis, ca să domine vaietele răniţilor. Ochiţi repede, fricoşilor! Foc!

Cîţiva, cu mai mult sînge rece, îl ascultară şi bubuitul fiecărei arme se soldă cu cîte un mort dintre băştinaşi. Tovarăşii acestora intrară într-o adevărată panică, dîndu-şi seama că, dacă nu fug, vor fi nimiciţi pînă la unul. Aşa că se grăbiră să-şi părăsească posturile, retrăgîndu-se în dezordine spre sat, cu ajutorul crengilor uriaşe pe care le foloseau drept punţi între arbori.

O furie oarbă îl cuprinse pe căpitan, care începea să se considere victimă a atacului. Porni îndîrjit în urmărirea băştinaşilor, depărtîndu-se binişor de ai lui şi, dacă vreunuia din grupul celălalt i-ar fi venit în minte să-l doboare cu o săgeată, i-ar fi fost cît se poate de uşor, căci aşa singur cum alerga prin pădurea rară, Drake constituia o ţintă admirabilă. Dar negrilor nu le-a mai fost capul la asta. Cu o iuţeală de necrezut, ei coborîră din ultimii copaci şi se refugiară în colibe, înjghebînd acolo un ultim punct de rezistenţă.

Tocmai atunci, capătul celei de-a doua coloane a piraţilor, care scăpase teafără, îşi făcu apariţia în marginea luminişului. Oamenii, îngrijoraţi de soarta tovarăşilor lor, auzind împuşcăturile şi vacarmul luptei, se grăbiră din răsputeri să le dea ajutorul necesar. Interveni un moment de acalmie, în care albii se regrupară, chibzuind în ce parte să dea asaltul. John Hawkins îşi părăsi ascunzătoarea, găsind că e vremea să-şi reia atribuţiile de şef.

Francis îi cedă îndată locul, nu fără un gest de dispreţ. Acum, cînd furia i se potolise, judeci totul cu multă claritate. Îşi dădu seama că Hawkins n-o să-i ierte uşor iniţiativa şi faptul că marinarii îl ascultaseră orbeşte. De aceea trebuia să se arate cît mai supus.

Din 70 de oameni cît numărase coloana lor, 12 rămăseseră străpunşi de săgeţi şi zdrobiţi în capcană, iar

alţi 9 erau răniţi mai mult ori mai puţin grav. Acest lucru îi îndîrji teribil pe englezi, care ardeau de neastîmpăr să înceapă lupta. Comandantul, căruia frica nu-i răpise calităţile de organizator, procedă mai întîi la incendierea colibelor, ceea ce avu drept urmare o derută generală la băştinaşi.

— Înainte! strigă Hawkins apoi, cu sabia scoasă, într-o atitudine războinică.

Odată ajunşi pe uliţele, mai degrabă potecile satului, albii năvăliră în colibe, dacă acestea nu erau cu totul aprinse, îi traseră afară pe cei ascunşi acolo — aproape numai bătrîni şi copii — şi începură să-i măcelărească furibunzi, întărîtaţi şi mai mult la vederea sîngelui. Negrii încă neatinşi de foc şi de atacatori se retraseră iar în junglă, trimiţînd femeile şi copiii înainte şi încercînd să le acopere fuga. Lăsînd în urmă un şir întreg de cadavre, englezii porniră să-i urmărească.

Ici-colo, printre trupurile cafenii, se zbătea cu înverşunare şi cîte un pirat, străpuns în coaste de vreo săgeată ori cu pîntecele spart de o lovitură de suliţă, dibaci aruncată. Ei îşi strigau tovarăşii să-i ia cu dînşii, sperînd că ar scăpa de moarte; numai că ceilalţi treceau nepăsători, nu le dădeau nici o atenţie. Atunci cei mai curajoşi îşi puseră capăt zilelor cu propriile lor pumnale, ceilalţi se porniră pe înjurături şi blesteme, vreo trei îşi aduseră aminte de Dumnezeu, iar unul, rănit doar la un braţ, le reteză gîturile pe rînd şi-i buzunări în voie, culegînd o pradă ce merita osteneala.

Drake urmări curios toate aceste scene. „Vai, majestate, gîndi el cu un surîs înţelept, unde eşti să-ţi vezi supuşii cărora poporul englez le-a încredinţat liniştea şi prosperitatea lui? Adică nu, prost mai sînt! Majestate, dacă-mi va mai fi dat vreodată să te văd, îţi voi raporta că am avut prilejul să asist la una dintre bătăliile care vor aduce glorie Angliei. Că am fost alături de eroi, le-am privit faptele demne şi pieptul mi s-a umflat de mîndrie!”

Drumul de întoarcere fu lung, pe o căldură sufocantă, prin fumul gros pe care vîntul îl mîna în valuri spre ocean.

Oamenii se strigau între ei, să nu se piardă, slobozind focuri de armă la întîmplare. Într-un semicerc uriaş, în mijlocul căruia se retrăgeau negrii hăituiţi, piraţii străbătură milele, cuprinşi de oboseală. Cîteva asalturi ale viitorilor sclavi, îndreptate asupra extremităţilor cleştelui, eşuară, respinse destul de uşor ca să nu-i alarmeze prea tare pe englezi. În urma lor pădurea ardea, trosnea puternic sub soarele tropical, iar fumul înecăcios se amestecase cu aburii.

În sfîrşit, aproape de amiază, băştinaşii ajunseră la marginea junglei, întîmpinaţi de albii din bărci cu strigăte şi noi împuşcături. Se produse o mare învălmăşeală pe plajă, căci negrii, văzînd că nu mai au scăpare, cădeau în genunchi, nu atît ca să cerşească milă, cît de deznădejde şi de groază. Hawkins, văzîndu-i inofensivi, pătrunse hotărît în mijlocul lor, urmat îndeaproape de garda personală şi alţi vreo 50 de subordonaţi. Începură cu o siguranţă, ce dovedea practică îndelungată, să-i trieze pe nenorociţii care se lăsaseră în voia soartei. Le pipăiau muşchii, îi trăgeau de păr, ridicîndu-le faţa, ca să le cerceteze dinţii, de parcă ar fi fost cai. Cei mai voinici şi fără defecte evidente fură mînaţi înspre bărci. Apoi, tacticos, comandantul scoase sabia, îi încercă lama şi începu să-i ucidă pe cei rămaşi, cu bătrînii, copiii şi femeile de-a valma.

Drake privi, căutînd să-şi păstreze sîngele rece, tremurînd totuşi. Restul piraţilor se repeziră şi ei să participe la măcel, parcă ar fi fost un ospăţ. Francis dădu din mînă a lehamite, ca să-şi ascundă tulburarea şi începu să organizeze transportul negrilor. În haosul de pe ţărm nimeni nu-i remarcă repulsia. Dar de pe vas, rezemat de bompres, Tom Black îşi urmărise îndeaproape căpitanul şi văzuse tot.

Bărcile supraîncărcate porniră abia înaintînd, vegheate de cîte doi-trei piraţi cu archebuza la îndemînă. Cîţiva negri încercară să scape înot, dar gloanţele îi ajungeau necruţătoare şi asta îi făcu pe ceilalţi să renunţe.

Drake ajunse la corabia sa cu prima barcă şi sui pe punte cel dintîi. Era plin de sînge şi praf, zgîriat pe obrazul

drept de o liană în care se încurcase la întoarcere. Nu-l învrednici pe Tom nici cu o privire, deşi marangozul se afla lîngă el.

— Ţine scara! strigă unuia din barca. Will, David, veniţi încoa'! Trage sabia, deşteptule! Aşa, acum staţi de gardă pînă intră negrii în cală. Billy, şi voi, Joe şi ceilalţi, păziţi bocaportul. Gata, bărbosule, dă-le drumul pe scara în sus! Hai, înţeapă-l, vîră pumnalul în el dacă nu vrea să urce. Ce, crede că-i acasă, la nevastă? Dă-i peste gură, bărbosule! Dracu să-i ia, sălbatici nenorociţi!

— Căpitane, raportă David, croind din mers spinarea unui sclav cu latul sabiei, domnul Black, marangozul nostru, a apărut îndată după ce plecaseţi. Nu vrea să cînte unde-a stat ascuns.

— A, Tom Black! Ia zi, prietene, cum ne-a fost vorba aseară?

Dulgherul se apropie de Drake, privindu-l ţinta în ochi.

— Ştii ce ţi-ar trebui acuma, laşule? strigă deodată căpitanul, roşu de mînie.

— Spînzurătoarea! replică Tom răspicat.

— David! se întoarse Francis spre marinarul ce rînjea satisfăcut, Ia-i sabia, du-l în cală, trage-i douăzeci cu frînghia şi lasă-l acolo. Suflet de sclav!

Tom deschise gura, zăpăcit de această înjosire neaşteptată.

— Hai, jupîne! îl îmbrînci David, jubilînd. Hai, nu te mai codi, scoate custura de la şold şi dă-o-ncoa'! Ăsta era bun de călugăriţă, căpitane.

— Gura, dobitocule! îl repezi Drake întunecat. Nu mai da atîta din coadă, vezi să nu-ţi vină rîndul şi ţie. Plecaţi de-aici, amîndoi!

Tom îşi aruncă sabia în mare şi porni, încordat ca un arc, către bocaport. David tăie un capăt din frînghiile îngrămădite lîngă copastie, îl udă într-o găleată cu apă de băut şi-i făcu marangozului vînt pe trepte.

— Lungeşte-te ici! îi porunci apoi. Nu, nu aşa, mai întîi dă jos cămaşa. Mi-e milă să ţi-o rup. Ei, aştept mult?

Negrii, înfricoşaţi de omul cu frînghia, neştiind pe cine

se pregăteşte să lovească, se îngrămădiseră în colţul opus al calei. Black strînse pumnii pînă-i trosniră degetele. N-avea rost să se împotrivească. Îşi rupse cămaşa cu mişcări cît putu de liniştite, pe urmă se trînti cu faţa-n jos pe mormanul de pînze de rezervă.

— Aşa, băiete! hohoti David sălbatic. Vezi că nu-i greu! Şi eu care mă plîngeam că nu m-a luat căpitanul la vînătoare! Nici nu visam ce bucurie mi-a oprit pentru la urmă. Of, Doamne, va să zică fuseseşi pe lumea cealaltă? Bine, Tom, uite ce părere am eu despre asta!

Îl lovi cu sete, numărînd, rupîndu-i carnea, bucurîndu-se de zvîrcolirile şi gemetele lui chinuite, vorbind despre cîte-n lună şi-n soare, cu veselie sporită. Apoi îl scuipă cu dispreţ suveran şi dispăru pe punte, nu înainte să fi împărţit şi negrilor cîteva şfichiuiri acum deja obosite.

Marangozul rămase nemişcat, răscolit de durere şi de ruşine, cu sufletul copleşit de ura, cu ochii uscaţi, larg deschişi. Se străduia să înţeleagă, să-şi judece el însuşi vina şi pedeapsa. Orele trecură una după alta. Cala se umpluse de sclavi, care gemeau şi vorbeau într-o limbă necunoscută. Valurile se loveau de bordaj clipocind. Paşi pe punte şi legănări îl înştiinţară pe Black că vasul a plecat. Aerul era greu, şi un miros înţepător de fum, de sudoare şi sînge îi făcu greaţă.

Şi atunci cineva începu să plîngă, repetînd în neştire acelaşi cuvînt. Un nume de mamă, de iubită ori de copil, un nume de animal ori poate de fruct, sau numele satului ars, care pentru el însemna şi cămin, şi familie, şi libertate. Tom se cutremură. Se ridică în mîini, privi uimit la negrii din jur, neştiind încă ce simte pentru ei; numai milă, numai o sfîşietoare ruşine, ori şi una, şi alta?

Ceea ce el luase drept plîns, se prefăcu pe neaş teptate în cîntec. Un cîntec lung, cu vorbe neînţelese, un cîntec fără ritm, pe care sclavii îl şopteau cu capul în jos, iar ochii le jucau în lacrimi. Toată durerea pămîntului părea să capete glas în melodia aceasta tărăgănată, toată durerea şi toată asupri-rea, toată mila şi toată neputinţa, toată revolta şi toată resemnarea. Un tînăr, aproape un băieţandru, se

apropie sfios de omul alb, înţelegînd, cu acea intuiţie fără greş a copiilor, că şi el e năpăstuit. Se apropie, îi atinse umărul cu un gest ciudat de matur şi plin de înţelegere, apoi clătină din cap ca un bătrîn şi spuse ceva, pesemne ceva frumos, pentru că cei de lîngă el aprobară.

— Ia zi, Tom, ce-a vrut să însemne asta?

Marangozul îşi scutură chica, să-şi limpezească ideile.

— Francis, acolo, în cală mi-a fost dat să trăiesc o întîmplare. Faţă de ea, tot ce-mi vei spune acum e fără însemnătate. Am fost laş, am comis o trădare. Sînt gata să primesc orice pedeapsă. Dar nu-mi pare rău, şi dacă ar fi să aleg din nou între vînătoarea de sclavi şi înjosirea la care m-ai supus ieri, aş prefera înjosirea.

— Ei, haide, haide, nu mai lua totul în negru! Tu faci prostii şi eu să-ţi cer scuze? De un singur lucru mi-a părut rău: te credeam un adevărat prieten. Şi tu m-ai părăsit tocmai cînd îmi era mai greu. Asta n-am să ţi-o iert. Te doare rău spatele?

— Loviturile de la cei dragi le simţi cu sufletul. Eu am înţeles altfel prietenia dintre noi. Dar să lăsăm, a trecut. Pentru ce m-ai chemat?

— Mai întîi ţine asta. Da, sabia mea. Am greşit că i-am dat satisfacţie brutei de David. Aşa, vezi? Îţi stă bine cu ea, să ştii că are un oţel foarte bun. Ţi-o dăruiesc în semn de împăcare. Acum, uite ce e: eu voi pleca pe corabia lui Hawkins. Am treabă cu el. Să-mi ţii locul, te-am numit secundul meu. Vezi cum te porţi cu oamenii, pune-i la locul lor. Trebuie să te respecte. Ai înţeles? Asta-i tot. Rămîi cu bine!

Drake ieşi din cabină, urmat de proaspătul secund. Coborî în barcă şi marinarii se încordară la vîsle, depărtîndu-se de corabie. Tom, pe dunetă, privea drept înaintea lui.

Flota înainta de o săptămînă în plin ocean, sub un soare torid. Respectînd întocmai instrucţiunile date de Hawkins la plecare, căpitanii n-au permis negrilor să iasă din cală. Înăuntru domnea o duhoare cumplită, sclavii

sufereau de foame şi mai ales de sete, apa la bord fiind măsurată. Rănile, mizeria şi slăbiciunea duseră, cum era şi firesc, la epidemii. Morţii şi bolnavii fură aruncaţi direct peste bord, pradă unei haite de rechini ce urmăreau în permanenţă vasele.

Drake încă nu venise de la comandant, iar Tom profita.

Soarele abia răsărise cînd secundul ieşi pe punte.

— David, ordonă el, e rîndul tău să duci mîncare şi apă celor de jos.

David cîrpea nişte vele la prova. Ştia că Tom îi va da porunca asta, o aştepta de cîteva zile şi-şi pregătise un adevărat plan de bătaie. Îi era teamă să nu se îmbolnăvească.

— Am treabă, marangozule! răspunse, privind pieziş. Vezi de altul!

— Ţi-am poruncit! replică Black cu o linişte ameninţătoare.

— Ia ascultă, fîrtate, se amestecă unul din marinarii care şi începuseră să se adune în jurul lor. La ce dracu ai venit pe mare? Trebuia să rămîi îngrijitor la orfelinatul tău, dacă ţi-e aşa milă de dobitoacele astea negre.

— Eu te sfătuiesc să fii cuminte şi să nu-ţi dai aere de şef! zise un altul. Oi fi tu secund, dar noi ascultăm de sir Hawkins. Da, da, ce te boldeşti aşa la mine? rîse el răutăcios.

Tom pricepu că matrozii au organizat un complot, hotărîţi să-l batjocorească şi să-l discrediteze. Simţi cum tot sîngele i se urcă la cap şi privirea i se întunecă de furie.

— Şi, la urma urmei, nu stau de vorbă cu unul pe care l-am bătut! adăugă provocator David, spre hazul celorlalţi.

Tom păli deodată, dar nu-şi pierdu cumpătul.

— Ridică-te! zise el răguşit.

David mîrîi bucuros, aruncă alene guardamana — mănuşa de piele cu care împingea acul în pînză — şi se azvîrli cu un salt asupra dulgherului. Dar încă înainte să cadă pe punte, Tom îl lovi năprasnic în ceafă, îngrămădindu-l la picioarele lui, cu ochii împăienjeniţi şi creierul zdruncinat.

— Pui de căţea! strigă David ieşit din minte.

Sări în picioare. În mînă îi sclipi un pumnal şi, dacă secundul nu s-ar fi tras îndărăt, l-ar fi spintecat într-o clipă. Tom era la strîmtoare, cu cel puţin zece oameni împotriva lui şi nici un ajutor din afară. Trebuia să ucidă, ca să nu fie ucis.

David începu să-i dea ocol ca un lup, pîndind un moment prielnic să-i repeadă pumnalul în coaste. Black schiţă gestul de a-şi trage sabia, ca să-i dea prilejul aşteptat. Matrozul căzu în capcană. Îşi roti braţul spre stînga pentru mai mult elan, după care lovi cu toată forţa lui de atlet. Marangozul primi lovitura cu teaca sabiei, ţinută vertical de ambele capete, şi, dacă n-ar fi alunecat în ultimul moment, David şi-ar fi frînt cu siguranţă braţul. Scăpă pumnalul, scoase un răget şi se ghemui pe vine, cu mîna lipită de pîntece, aiurit. Tom Black îl întoarse cu faţa spre el, îl apucă strîns de brîu şi de curea, îl ridică deasupra capului şi pîndi reacţia celorlalţi. Aceştia dădură la iveală armele ascunse pe sub haine, hotărîţi la orice. Black urma să joace o carte mare, de care depindea şi viaţa şi soarta lui pe corabie.

Trei marinari se repeziră spre pieptul său lipsit de apărare, numai că, înainte de a-l ajunge, Tom îl zvîrli pe David peste dînşii, strivindu-i unul în altul şi măturîndu-i pînă în bordul opus. Apoi, cu aceeaşi vigoare de care se uimi singur şi cu toată luciditatea permisă de situaţie, prinse pumnul înarmat al unui matroz de alături, îl răsuci pînă cînd omul căzu în genunchi, pe urmă îi înfipse mîinile în haine, îl smuci în sus, îl roti ca pe un sac şi-l aruncă prin aer la baza arborelui trinchet, unde piratul se încolăci ca un inel, icnind, în vreme ce oasele îi pîrîiau.

După aceste demonstraţii de forţă, secundul trase spada şi pară atacul, destul de timid acum, al celorlalţi adversari. Totuşi lupta era inegală şi oricîtă iscusinţă ar fi dovedit Tom, oboseala îşi spuse cuvîntul. Rănile de pe spate începură să-i sîngereze şi atingerea cămăşii îi deveni de nesuportat. Aceasta îi spori furia, iar furia îl făcu să greşească. Mîinile îi tremurau. Se retrase încetul cu încetul

lîngă copastie şi izbuti, într-un moment de neatenţie să străpungă un piept cu vîrful sabiei, apoi într-o rotire disperata, să smulgă arma altui atacator.

În această vreme, un strigăt puternic venit de pe mare puse capăt luptei.

Era Drake, grăbindu-se din răsputeri cu o barcă să revină pe corabie, căci larma bătăii atrăsese atenţia tuturor.

— Ce se-ntîmplă? întrebă Francis, ajuns pe punte.

— Face pe grozavul Strîmbă Lemne! gîfîi nervos un pirat.

— L-a găsit mila! îi ţinură ceilalţi isonul. Adapă vitele din cală.

— Noi mergem la Hawkins!

— Sîntem bărbaţi, sau călugăriţe?

— Ce-i asta? Ne revoltăm? V-aţi năpustit asupra căpitanului, după cum văd. Voi cinci? Şi mai cine? Cine-a mai fost, Dick? A, cei de colo? Dick, ia cîţiva oameni şi agaţă-i pe jupînii ăştia de crucetă. Acum, să-i văd şi eu. Hai, mişcă mai iute!

— Nu, Francis! Stai!

— Tom, gîndeşte-te bine! A, poate vrei să ţi-i dau ţie? Mă rog, tu ai de fapt şi mai multa dreptate să-i judeci. Ce să le facem?

— Dă-i dracului, lasă-i în pace! Vreau să-ţi vorbesc.

— Cum, îi ierţi? Fie, nu mă amestec! Treaba ta! Băgaţi la cap, dobitocilor, secundul vă lasă-n plata Domnului. Dar, pe legea mea, dacă mai încercaţi a doua oară, vă spînzur cu mîinile mele. Aţi înţeles? Şi-acum, hai, aruncaţi morţii peste bord. Aha, unul găurit cu sabia, unul... ce, l-ai sfărîmat de catarg? Mda... Şi cei doi de lîngă copastie? Le-ai frînt gîtul? Cu cine? Cu David? Păi ce dracu au avut ceilalţi că tot mai ţineau să te ucidă după cîte le-ai făcut?

— Trebuie să vorbim chiar acum! repetă Black.

— Bine, urmează-mă!

Cei doi urcară în cabina căpitanului. Drake închise cu grijă uşa şi îl pofti pe dulgher să stea jos.

Acesta ştiu că va urma o convorbire neplăcută, de

aceea încercă să pară cît mai liniştit.

— Ce-ai de gînd? întrebă Francis; rămăsese în picioare lîngă fereastră şi celălalt nu-i vedea decît profilul pe vălătucii norilor la orizont. Ai să ajungi să nu te mai asculte. Ce urmăreşti?

— Uite ce-i, Francis! răspunse calm marangozul, deşi tremurul glasului îi trăda emoţia. Părerile mele le cunoşti. Tu m-ai atras în afacerea asta fără să mă-ntrebi dacă vreau. Nu pot răbda să văd atîtea chinuri. Asta o voi spune oricui mă întreabă, chiar bestiei de Hawkins. Mă puteţi zvîrli în mare — acum, după cîte-am trăit, mi-e totuna. Dar nu încerca să mă împiedici să fiu om.

— Ce spui? Dar ce înseamnă, Tom Black, să fii om? Tu parcă trăieşti pe altă lume, zău aşa! Ia zi, pe a cui corabie sîntem noi? Pe a reginei. Şi Hawkins, ce ordine execută? Ale reginei. Dar negrii din cală ai cui sînt? Ai reginei. Şi regina e sau nu e om?

— N-o lua aşa! Ştii că la asemenea argumente nu-ţi pot răspunde.

Drake se plimba iritat prin cabina strîmtă.

— Ăştia sînt oamenii, Tom! Ca să faci ceva în viaţă, îţi trebuie bani. Toţi vor bani, de la cel mai prăpădit servitor pînă la majestatea-sa. Cei mai mari şi mai puternici fac rost de bani cu mîna altora, cu mîna noastră. Noi, furînd pentru ei, furăm şi pentru noi. Asta-i tot.

— Nu-i tot. De ce ne purtăm ca nişte cîini cu nenorociţii de negri, după ce i-am smuls cu forţa de pe insula lor? Setea de avere şi filozofia asta a ta îngăduitoare nu-ţi dau dreptul să fii ca o fiară. Şi nu-i nici o treabă să te scalzi în bani şi să ai sufletul găunos, fără să te bucuri de viaţă nici o clipă. Ce foloseşti că ai trecut prin lume, dacă nu laşi în urmă decît blesteme şi sînge? Cît de mulţumit te face asta?

— Şi ce, ripostă Drake, certăreţ, simţind că celălalt are mai multă dreptate, şi ce, tu te consideri om?

— Nu mă consider. Încerc să devin.

— Să devii! zise căpitanul. Eu, unul, nu încerc. Dar Uneori... uneori mi-e groază cînd mă ştiu... un blestemat care... Haide, haide! strigă apoi, parcă trezindu-se dintr-un

vis. Ce vrei să faci din mine, nebunule! Acuma o să-mi vorbeşti şi de tata, nu? Răspunde! Ai să-mi reproşezi că nu l-am ascultat pe bătrîn, că tîlhăriile mele au să-i aducă moartea. De ce taci?

— Mă doare spatele, Francis! Un prieten, cel mai bun prieten a pus să fiu bătut pentru că-mi era frică şi ruşine să ucid şi să asupresc nişte sălbatici. Am fost bătut. N-a înţeles nimic din laşitatea mea.

— Netotule! hohoti Drake. Şi azi cu ce i-ai ajutat pe negrii tăi? Ascultă, Hawkins aşteaptă să-i spun ce s-a întîmplat pe corabie. Aş fi un zănatec dacă i-aş mărturisi adevărul. Am să zic că sclavii au încercat să vă atace. Şi ca dovadă, am să spînzur vreo şapte-opt.

— Drake, căpitane Drake, eşti un monstru! Dar nu ăsta, nu asta e adevărul. De ce...

— Sînt mai multe adevăruri în lumea noastră, prietene. Mie îmi convine acesta, pe care ţi l-am spus. Are să-ţi convină şi ţie, fiindcă nu ai încotro. Şi-apoi cîţiva morţi mai mult nici nu se cunosc, nu? Doar şi tu ai ucis de patru ori, patru englezi, într-un chip foarte promiţător. Gata, să taci? Nu mai ascult nimic.

După o scurtă escală la vestita bază de piraţi din arhipelagul Antilelor Mici, unde o mare parte din sclavi fură vînduţi cu preţuri bune negustorilor, flota îşi reluă drumul spre apus.

Pricina vizitei prelungite a lui Drake pe corabia comandantului se vădi curînd, atunci cînd corăbiile luară direcţia oraşului Rio de la Hacha. Căpitanul se răzbuna.

Au pătruns în port după căderea nopţii, cu luminile stinse. Tîrguşorul dormea. Nu se schimbase în cei doi ani scurşi de la vizita precedentă. În radă se aflau trei corăbii al căror echipaj chefuia, de bună seamă, pe uscat. Marinarii rămaşi n-au putut opune nici o rezistenţă, parte din pricina numărului redus, parte din pricina alcoolului înmagazinat în cantităţi apreciabile. Piraţii au sărit îndemînatici pe puntea străinilor, i-au redus îndată la tăcere şi au început jaful metodic al vaselor, netulburaţi de nimeni.

În această vreme, tovarăşii lor debarcară şi, cu aceeaşi

metodă, dovedind o practică îndelungată, începură atacul caselor.

Alarma s-a dat tîrziu, cînd deja o treime din orăşel era în flăcări şi un lanţ de cadavre împînziseră uliţele.

Drake cu echipajul său avea o ţintă precisă — locuinţele negustorilor şi ofiţerilor care-l umiliseră. I-a găsit pe toţi, în afară de guvernator. El era printre puţinii ce izbutiseră să fugă. I-a adunat în piaţă, înconjuraţi de o duzină dintr-ai săi, pe cînd jaful, incendiile şi omorul continuau pretutindeni.

— Vă amintiţi de mine? îi întrebă pe tîrgoveţii care tremurau de spaimă şi frig. Ne-am văzut în urmă cu doi ani.

— Noi nu... încercă timid unul.

— Eu da! răspunse căpitanul tăios. Şi am o memorie atît de bună, că ştiu precis şi ce-ai făcut atunci. Tu eşti acela care mi-ai batjocorit marfa, zicînd că e mai proastă decît a spaniolilor. Vă făleaţi cu dreptul celui mai tare. Acum cu sînt cel mai tare.

— Măcar copiii! se rugă ofiţerul, un om în vîrstă, pe jumătate dezbrăcat.

— Să vă cruţ copiii? Ca din ei să crească alţi ticăloşi? La dracu! Spînzuraţi-i, băieţi. Cu neveste şi copii. Repede!

Rînjind cu anticipaţie la gîndul plăcerii ce-i aştepta, piraţii începură să caute un stîlp mai solid ori o grindă. Tot atunci apăru şi Tom.

— Pleacă imediat! strigă Francis. Ai venit să mă ispiteşti? Trebuie, trebuie să plătească!

Ura năvalnică îl înecă; începu să tuşească înecîndu-se, scuturînd din cap.

— Ce să-ţi plătească? Nevoia de bani? întrebă marangozul cu un uşor dispreţ. Şi de ce-i pedepseşti pe toţi?

— Fiindcă am ajuns ce mă vezi. Din pricina lor.

Şi sclavii, şi crimele...

— Şi setea de avere? izbucni Black. Şi cruzimea? Numai cine e tată ştie ce sînt nenorociţii ăştia acum. Aminteşte-ţi de părintele Edmund!

— Du-te dracului cu morala ta cu tot!

— Francis, nu mai e nimic omenesc în tine.

— Uite omul! făcu Drake brutal. Ecce homo! Prostule!

— Ah, ce te urăsc! şopti Black.

— Gata, căpitane! anunţă cineva din colţul pieţei. Am încropit un şteang pe cinste. Cu cine începem?

— Cu fetiţa de colo! răspunse Tom. Căpitanului îi place cum se roagă fetiţa de el. Grăbiţi-vă!

— Blestematule! şuieră piratul, înfrînt. Afurisit să fii! Ia-ţi repede femeile şi copiii şi piei de-aici în clipa asta. În clipa asta! Hai, voi! Ridicaţi-i pe ceilalţi în funie! Cîte unul!

Roata norocului e schimbătoare; abia dacă ai apucat să te vezi pe culmea ei, că odată te rostogoleşti înapoi, în necazuri. Într-adevăr, norocul îi părăsise pe îndrăzneţii englezi. Asta s-a dovedit la cîteva zile după plecarea din Rio de la Hacha, cînd se dezlănţui o furtună cumplită, scurtă, dar puternică, aşa ca la tropice. Au trecut-o cu bine şi şi-au urmat călătoria pe coasta mexicană. Scopul lui Hawkins era nu numai să prade, ci şi să ocupe oraşele de pe litoral, ca să vîndă sclavii plantatorilor spanioli fără a mai da vamă.

Cu această intenţie au navigat spre San Juan de Ulloa. Numai că, spre surpriza lor, au găsit acolo o flotă numeroasă, bine înarmată, ca şi o puternică „artilerie de coastă”. Spaniolii i-au lăsat să se apropie, după care mai multe corăbii cu aer paşnic au manevrat, chipurile de plecare, părăsind rada. Dar, făcînd un scurt ocol, au căzut în spatele noilor veniţi. Drake urmărise toate mişcările cu vădită nelinişte, a semnalizat comandantului că e de părere să se retragă, dar Hawkins, îngîmfat şi plin de încredere în forţele sale, nici nu l-a luat în seamă.

Rezultatul a fost dezastruos. Piraţii, aproape nepregătiţi pentru luptă, fură prinşi între două focuri. Prea tîrziu s-a gîndit Hawkins să urmeze sfatul lui Drake, şi-apoi acum nici nu mai avea posibilitatea de întoarcere, chiar să fi vrut, căci cinci dintre vasele lui se îngrămădiseră unul într-altul, ferindu-se de ghiulelele care plouau în jur cu nemiluita. Singur Francis îşi păstră cumpătul în acest haos apărut pe neaşteptate. Aflat în coada convoiului, se

întoarse cît putu mai repede şi porni către lanţul de ambarcaţii ce blocau ieşirea.

Toate acestea se petrecură cu o mare repeziciune, încît abia acum îşi dădu seama Tom de primejdie. Vedea moartea cu ochii şi îl cuprinse o spaimă şi o înverşunare năprasnică. Nu-l impresionă sfîrşitul — se obişnuise de mult cu traiul lor nesigur — ci faptul că venea tocmai acum, cînd el plănuise să înceapă o viaţă nouă, fără repulsie şi umilinţă.

Tunurile bubuiau neîntrerupt, cutremurînd văzduhul. Dar Tom nu le mai luă în seamă. Privi marea albastră şi liniştită, cerul pătat de nori diafani, dealurile păduroase de pe ţărm; se gîndi că dintr-o clipă în alta ele vor înceta să mai existe pentru dînsul, dar au să dăinuie încă mult timp după ce el nu va mai fi — şi avu sentimentul că, murind, i se va face o covîrşitoare nedreptate. Dar totodată nu avea cum se împotrivi pieirii, fiindcă ea nu căpătase o formă anume şi deci era imposibil de înfruntat.

Frica şi nehotărîrea i se schimbară în furie. Se trezi că fuge şi ţipă în neştire, ca un smintit, dorind să facă ceva; urcă o scară de frînghie, la rînd cu marinarii, să întindă velele mari pe crucete, îi înjură pe matrozi plin de turburare şi dacă nu trebuia să se ţină zdravăn de catarg, i-ar fi plesnit peste mutrele lor enervante, crestate de la o ureche la alta, schimonosite de groază. Şi în permanenţă i se părea că aude în spate şuierul unei ghiulele, care în momentul următor îl va izbi între umeri şi-l va rupe în două.

Cu atît mai greu înţelegea liniştea desăvîrşită a căpitanului, aflat la cîrmă, tonul vibrant, autoritar al comenzilor lui, repeziciunea orientării. Drake ghici pas cu pas încotro se îndreaptă tirul spaniolilor, de parcă un spiriduş i-ar fi şoptit totul la ureche. Cînd văzu că velele au fost întinse şi orientate aşa fel încît să primească vîntul în plin, porunci oamenilor să coboare, lăsă cîţiva pentru manevră, iar pe ceilalţi îi trimise sub punte, la tunuri.

Tom nimeri singur la primul tun din tribord. A încărcat, a aprins fitilul, a ochit cea mai apropiată Corabie spaniolă — totul cu gesturi exaltate şi o înfrigurare de nebun. Apoi a

răsunat departe vocea lui Francis: „Foc!” Atunci Black se lipi de ţeava rece, apropie fitilul de pulbere şi închise ochii, fără nici un gînd şi fără nici o dorinţă. Vasul se cutremură de bufnitura grea a exploziilor, învăluindu-se într-un nor de fum. Dar îndată ce fumul s-a destrămat, Tom avu cumplita satisfacţie să vadă cum corabia pe care o ochise se scufundă brusc, ca un pietroi, ciuruită de spărturi în carenă, chiar pe linia de plutire.

— Foc! Foc! Foc! strigă Drake necruţător, nelăsîndu-le timp nici să răsufle.

Marangozul trase asupra celorlalte nave spaniole, pînă i se terminară ghiulelele. Atunci, îngăduindu-şi o clipă de răgaz, constată că mai multe proiectile ale inamicului le atinseseră corabia, găurind bordajul şi puntea în cîteva locuri şi lăsînd razele soarelui să pătrundă în cală ca nişte stîlpi oblici, în care fumul şi praful se vînzoleau fără încetare. Gemetele răniţilor se pierdeau în strigătele vesele ale echipajului, căci lupta luase sfîrşit cu victoria deplină a lui Drake. Căpitanul însuşi coborî prin bocaport şi-l căută pe secund.

— Bine că te văd! spuse el cu însufleţire. Caută-mi repede o ghiulea şi pulbere! Vreau să închei o răfuială.

Tom se execută fără să crîcnească, inundat de fericire, curios de noua toană a căpitanului. Francis încarcă tunul şi ochi îndelung.

— Uită-te! îl îndemnă pe Tom.

Dulgherul scoase capul prin ferestruica de alături şi văzu că părăsiseră de mult golful. Din flota lui Hawkins nu mai rămăsese nici urmă, doar cîteva fărîmături de lemn rătăceau pe apa întunecată şi o puzderie de sclavi şi de piraţi înotau în jurul lor, cuprinşi de disperare. Într-o barcă spartă, marele comandant îi lovea cu vîsla în cap pe vreo zece matrozi care încercau să se agaţe de margini.

— A fost prea fricos pentru un marinar şi prea laş pentru un soldat! prohodi Drake. Iar spaniolii abia aşteptau să-l prindă.

Aprinse pulberea, tunul latră sec şi ghiuleaua îl lovi pe Hawkins drept în faţă, sfărîmîndu-i capul şi umerii.

— ... ţărîna uşoară! exclamă Tom vesel.

Spaniolii au încercat să-i urmărească, dar două vase de ale lor se zbăteau la intrarea în port, parcă nehotărîte dacă să plece ori nu la fund, închizînd calea celorlalte. Drake şi Tom au urcat pe dunetă; Francis rămăsese în aparenţă la fel de calm, dar strînse cu putere umărul secundului; ochii îi sclipeau de aceeaşi bucurie sălbatica, de aceeaşi sete de viaţa ca şi a celorlalţi.

— Dacă ne gîndim bine... Ce zici, băiete? Viaţa asta parcă merită osteneala s-o trăieşti. Oh, Doamne, ce frumos miroase vîntul a pădure! Şi... şi mi-e o foame straşnică, zău aşa!

— Îţi mulţumesc, Francis!

— Haide, haide! Eşti plicticos cu sentimentalis-mele tale, bătrîne! Ia priveşte colo! Spaniolii culeg din apă sclavii aduşi de noi. Nu e admirabil? Să învăţăm, Tom, să învăţăm de la ei!

(va urma)

Următorul număr
al seriei
vă prezintă
sfîrşitul întîmplărilor
din povestirea lui
GEORGE ANANIA

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

CORSARUL DE FIER

VOR APARE
ÎN
CLUBUL
TEMERARILOR

LEONIDA NEAMŢU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

EDITURA TINERETULUI

ROMULUS BĂRBULESCU

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

EDITURA TINERETULUI

DAN GR. MIHĂESCU

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

EDITURA TINERETULUI

RADU NOR

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil: TUDOR POPESCU
Tehnoredactor: GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 07.05.l966. Bun de tipar 23.06.1966. Apărut 1966. Comanda nr. *7512. Tiraj 60 140. Hîrtie semivelină sul de* 63 g/m2, *700x1000/32. Coli editoriale 1,91. Coli de Tipar* 2. *A.T. 17 777. C.Z. pentru bibliotecile mici 8 R – 93*

Tiparul executat sub comanda nr. 60 289 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" - Piaţa Scînteii nr. 1 - Bucureşti

Republica Socialistă România

EDITURA TINERETULUI

Lei 1,50